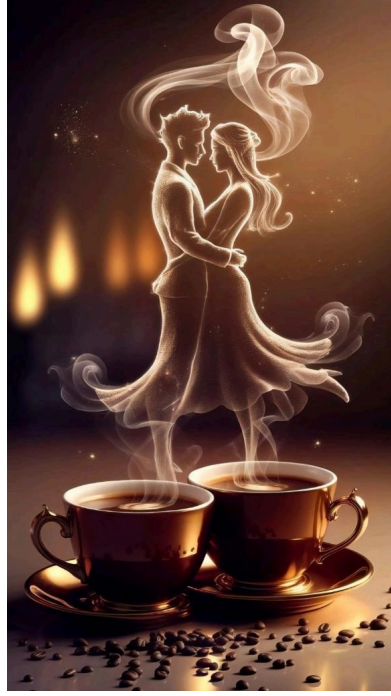

Gözlerine Baktığımda Tamam

— basak-kaya · 24 Şubat 2026

Gözlerine baktığımda
sanki dağ köyünde akşam ezanı okunuyor içimde,
uzak tepelerden yankılanan bir ses
yorgun sürüleri ahıra topluyor.
Dağılmış düşüncelerim
çobansız kalmış koyunlar gibi
bir bir dönüyor kalbimin avlusuna.
Bakışın,
taş duvarlı eski bir evin penceresinden
sızan kandil ışığı.
Dışarıda tipi boran savrulurken
içeride kaynayan çorbanın buğusu var.
Ben kapının eşiğinde üşümeyi bırakıyorum.
Tamam diyorum,
sanki annem başımı dizine almış.
Sen gözlerini kaldırınca
içimdeki göçebe
çadırını söküyor artık.
Yıllardır sırtında taşıdığı hasreti

bir dere kenarına bırakır gibi
yavaşça indiriyor.
Çünkü senin bakışın
toprağa ilk yağmurun düşüşü,
kurumuş çatlaklar
bir anda yeşile meylediyor.
Geçmişim,
kerpiçten yapılmış bir duvar gibi
yer yer dökülmüş.
Ama sen baktığında
o duvara yeni bir sıva çekiliyor sanki,
çatlaklar utanıyor,
yıkıntı susuyor.
Gözlerin,
kervansaray avlusunda
geceyi bölmeden yanan ateş.
Yolcu diz çöker,
heybesini çıkarır,
omzundaki yükü ateşin yanına bırakır.
Ben de bırakıyorum.
Yorgunluğumu, eksikliğimi,
adını koyamadığım bütün arayışları.
Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok diyorum,
çünkü sen baktığında
pazar yerinin karmaşası diner,
bakır taslarda su durulur,
rüzgâr bile saygıyla yavaşlar.
Bakışların
bir çeşme başı gibi serin.
Yüzümü yıkıyorum orada
aynaya değil, sana bakarak arıyorum.
Çamurlu yanlarım
suya karışıp gidiyor.
Geriye
sade bir ben kalıyor.
Ve geçişler.
Fırtınadan sükûta,
gurbetten eve,
arayıştan teslimiyete

hepsi senin gözbebeklerinde
ince bir köprü gibi kuruluyor.
Ben o köprüden geçerken
ne korku kalıyor ardımda
ne de eksik bir cümle.
Gözlerine baktığımda
tamam diyorum.
Bu, bir kelime değil
bir kilidin yerine oturan anahtar sesi.
Bir yarım türkünün
nihayet karar kılması.
Dünya dönebilir,
zaman yorulabilir,
yollar uzayabilir
ama senin bakışın
içimdeki bütün dağınıklığı
tek bir çatı altında topluyor.
Ve ben,
o çatının altında
ilk kez
tamamlanmış bir insan gibi
sessizce nefes alıyorum.